

ÇANAKKALE DESTANI

Yıl 1914; aylardan temmuz ayı,
Aniden bir yabancı, bu yurda ayak bastı.
O bir yabancıdır ki değdiği çürüyecek,
Yurdun selametini hep yerle bir edecek.

Ve aniden bir savař; telař, endiře yaydı.
O yabancı gölgeler, insanı hiçe saydı.
Çığlıklar titrettiler, dağları ve taşları.
Döküldü o gözlerden vatanın gözyaşları.

Feryatlar yađıyordu, yerlerden gökyüzüne;
Kuřlar, bulutlar, rüzgar bođuldular hüzne.
Ağlıyordu tüm millet, herkes kan ağlıyordu,
Kaynıyor Çanakkale, kan gölü kaynıyordu.

Karışıyordu kanlar, yaslı gözyaşlarına;
O top, silah sesleri dayandı başlarına.
Kan sulamış toprağı, yiğitler can vermişti,
Issız toprak üstüne hüzün çöküvermiřti.

Ne yazık Çanakkale, umut tükeniyordu!
Bir kimse bile olsun, sesini duyan yok mu?
Derken çıkıverdi ki aniden bir kahraman;
Kimdi, bilinmezdi o, düşmana karşı çıkan.

Ayaklandı yaralı, yürekli Türk askeri;
Küllerinden doğan bir Anka kuşu misali.
El uzattı millete, serpiştirdi umutlar,
Umutları yağdırdı gözyaşıyla bulutlar.

Karşı çıktı onlara halk kırık kanadıyla,
Hem deniz hem karadan saldırdılar düşmana.
Zorladılar çıkmaya düşmanı vatanımdan.
En nihayet pes etti, çıktı Gazi yurdumdan.

Yıllarca konuşuldu ve hep konuşulacak,
Destanı Çanakkale ve hep destan olacak.
Tanı hep milletini, yiğitliğini tanı!
Yüzyılların destanı, Çanakkale Destanı...

Zeynep Dilek YENİYURT

8/C

Niğde/Bor Şehit Ramazan Konuş Ortaokulu